

§ 31, vil den pågældende blive vejledt om muligheden for at ansøge om asyl. Der vil herefter i forbindelse med asylsagens afgørelse blive taget stilling til, om den pågældende kan udsendes, jf. udlændingelovens § 32 a.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 7, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor.

Det er antaget i gældende praksis, at ganske særlige grunde som udgangspunkt taler for, at der kan indgives ansøgning m.v. om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, hvis en udlænding ikke kan udsendes af landet på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31. Eftersom den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, gælder undtagelsesfrit, og opholdstilladelse efter § 9 derfor på forhånd kan udelukkes, vil ganske særlige grunde til at tillade indgivelse af ansøgning fremover ikke foreligge i de tilfælde, hvor udlændingen er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, uanset at den pågældende ikke kan udsendes til hjemlandet på grund af risiko for forfølgelse.

Det foreslås endvidere i § 10, stk. 2, at der – uden for de i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde – ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis de i § 10, stk. 2, nr. 1-5, nævnte omstændigheder foreligger.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 1, indebærer, at der ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet. Bestemmelsen svarer i sit indhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, idet det dog er præciseret, at der er tale om, at udlændingen er dømt for det pågældende forhold uden for landet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Der er hermed skabt hjemmel i udlændingeloven til, at en udlænding, der har begået et forhold i udlan-

det af den nævnte karakter, ikke nødvendigvis skal være dømt for det pågældende forhold, for at det kan begrunde et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Der skal alene være alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 2, har en selvstændig betydning i forhold til den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, i det omfang den forbrydelse, der er tale om, ikke er af en sådan karakter, at der er anledning til at bringe flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde i anvendelse. Bestemmelsen kan således anvendes over for udlændinge, om hvem det antages, at den pågældende har begået et forhold af en vis grovhed, jf. udlændingelovens §§ 22-24, som dog ikke har karakter af en forbrydelse, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 3, kan der ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis der uden for de i de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, idet det dog er præciseret, at bestemmelsen er subsidiaer i forhold til de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1.

De foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2, nr. 4 og 5, svarer indholdsmæssigt til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, ikke gives opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor.

Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler for meddelelse af asyl. Dette indebærer en skærpeelse i forhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, hvorefter udlændinge, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 2. pkt., kan en udlænding, der har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b, gives